

Arrest

nr. 162 237 van 17 februari 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 oktober 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 september 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 22 oktober 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 december 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u tadzjiek van origine en beschikt u over de Afghaanse nationaliteit. U werd geboren in de stad Kaboel waar u woonde tot aan uw vertrek uit Afghanistan in het jaar 2010. Op 7 juli 2010 diende u in België een eerste asielaanvraag in samen met uw neef W.S. (CGVS X en OV X). Op dat moment waren jullie beiden minderjarig. U stelde Afghanistan te hebben verlaten nadat uw vader M., een maulawi (islamitisch geestelijke) die vijanden maakte door zijn controversiële standpunten, door onbekenden werd ontvoerd. Uw vader was ten tijde van zijn verdwijning werkzaam in het district

Paghman van de provincie Kaboel. Later werd ook uw neef A.S. (tweelingbroer van Wali) tijdens een inval in uw woning ontvoerd. Uit vrees in navolging van uw vader gevisieerd en eveneens ontvoerd te worden door onbekenden verliet u samen met uw neef W. Afghanistan. Op 27 april 2011 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de Vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat uw verklaringen over uw risico in navolging van uw vader gevisieerd en ontvoerd te worden ontvoerd niet aannemelijk waren en omdat er geen enkel geloof werd gehecht aan de ontvoering van uw neef A.. U diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Op 15 september 2011 werden de beslissing en de beoordeling van het CGVS door de Raad bevestigd. In haar arrest volgde de Raad na een inhoudelijk onderzoek de argumentatie en beslissing van de Commissaris-generaal.

Op 25 oktober 2011 diende u samen met uw neef W. een tweede asielaanvraag in. U verwees hierbij opnieuw naar uw oorspronkelijke problemen. U voegde toe dat u ondertussen had vernomen dat uw vader vermoord werd. Zijn lijk zou opgedoken zijn in een ziekenhuis. U verklaarde nog steeds geen nieuws te hebben van uw ontvoerde neef A.. Ter ondersteuning van deze beweringen legde u twee dreigbrieven, een verklaring van de verantwoordelijken van uw straat, een attest van het ministerie van binnenlandse zaken met betrekking tot het lot van uw vader en twee artikelen met betrekking tot de veiligheidssituatie in Kaboel voor. Op 28 september 2012 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de Vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien de door u aangebrachte nieuwe elementen niets wijzigden aan de eerder genomen weigeringsbeslissing. U diende opnieuw een beroep in tegen deze beslissing bij de RvV. De Raad oordeelde in haar beschikking van 7 december 2012 eveneens dat de aangevoerde feiten en documenten niets wijzigden aan de beslissing genomen in het kader van uw eerste asielaanvraag en er geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade werd aangetoond. Aangezien u na deze beschikking niet binnen de vooropgestelde termijn had gevraagd om gehoord te worden, werd verondersteld dat u instemde met de inhoudelijke beoordeling opgenomen in deze beschikking en stelde de RvV op 8 januari 2013 de afstand van het geding vast.

Op 16 april 2013 diende u, zonder naar Afghanistan te zijn teruggekeerd, een derde asielaanvraag in. Uw neef W. vroeg op deze datum geen asiel aan. U legde ter ondersteuning van uw eerdere verklaringen twee brieven neer van het ministerie van binnenlandse zaken in Afghanistan. In deze brieven wordt vermeld dat uw vader op 15 april 2010 werd ontvoerd door enkele onbekenden, dat uw neef op 18 april 2010 werd gekidnapt door enkele onbekenden en dat het dode lichaam van uw vader op 1 november 2010 werd overgedragen aan uw familie. Verder bracht u een kopie van een verkoopakte van uw woning aan en een kopie van een enveloppe. Op 22 april 2013 besliste de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) om deze asielaanvraag wegens gebrek aan nieuwe elementen niet in overweging te nemen.

Op 29 januari 2014 vroeg u voor een vierde maal asiel aan, ditmaal opnieuw samen met uw neef W.. Ook in het kader van deze aanvraag verwijst u naar de problemen die u naar aanleiding van uw eerdere asielaanvragen aanhaalde. U wijzigde echter uw verklaringen betreffende het motief achter de eerder aangehaalde moord op uw vader. U stelde te hebben vernomen dat een oud conflict tussen uw familie en een commandant aan de basis zou liggen van de ontvoering van uw vader en uw neef. Volgens uw verklaringen werd uw oom Ab., de broer van uw vader, in 1373 (Afghaanse kalender komt overeen met de periode 1994-1995 volgens onze kalender) vermoord door commandant Z.J. omwille van een onenigheid over een betaling van brandstoffen. Uzelf werd ongeveer zes of zeven jaar geleden door uw tante op de hoogte gebracht van de moord op uw oom Ab.. Na de moord werd er een verzoeningsprocedure opgestart die leidde tot een voorwaardelijk akkoord waarin werd afgesproken dat de dochter van Z.J. aan u zou worden uitgehuwelijkt. Later zou een getuige van het akkoord zijn vermoord om alle bewijzen van het akkoord te laten verdwijnen. Nog later zou uw tante een huwelijksaanzoek van commandant Z.J. hebben geweigerd. Uiteindelijk zou een vriend aan uw tante verteld hebben dat Z.J. verantwoordelijk was voor de ontvoering van uw vader en uw neef en voor de moord op uw vader. U voegde nog toe dat uw moeder en tante twee jaar geleden zouden gecontacteerd zijn door vrouwen die naar u en uw neef W. zouden hebben gevraagd. Omdat uw moeder en tante vermoedden dat de vrouwen door de ontvoerders van uw vader waren gestuurd, verkochten zij hun huis en verhuisden ze naar een ander deel van de stad Kaboel. Momenteel wonen uw moeder, tante en uw twee broers nog steeds in de stad Kaboel. Ook uw zus verblijft samen met haar echtgenoot in Kaboel. Voorts verwees u naar uw verblijf in een kerk in België. U beweerde dat enkele religieuze ouderen in Afghanistan een fatwa hebben uitgesproken die stelt dat Afghanen die in België in een kerk verbleven gestenigd of vermoord dienen te worden omdat ze ervan worden verdacht dat ze zich bekeerden tot het christendom en omdat een verblijf in een kerk niet is toegelaten volgens de islamitische wetgeving. U stelde verder dat u in Bergen, Gent en Brussel meermaals deelnam aan betogingen omdat u niet beschikte over onderdak, alsook omwille van uw illegaal verblijf in België. Met betrekking tot deze feiten legde u foto's neer. U vreest verder als spion te zullen worden aanzien

omwille van uw afwezigheid en uw verblijf in Europa. U stelde voorts dat u zich bij een terugkeer naar Afghanistan niet meer zal kunnen aanpassen aan de daar geldende waarden en normen. In haar schrijven dd. 29 januari 2014 haalde uw advocaat tot slot nog aan dat u behoort tot de categorie van 'young men of fighting age' en dus het risico loopt om gerekruteerd te worden door de tA.ban. Verder verwees ze naar de algemene veiligheidssituatie in uw land van herkomst en de stad Kaboel en de situatie van IDP's.

B. Motivering

Er dient opgemerkt te worden dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient erop gewezen te worden dat er door het Commissariaat-generaal reeds in het kader van uw **eerste asielaanvraag** werd besloten tot een weigeringsbeslissing omdat er geen enkel concreet bewijs was voor de feiten die de kern van uw asielrelaas vormen en uw verklaringen onvoldoende overtuigend waren om op zich een voldoende bewijs te vormen voor een eventuele nood aan internationale bescherming. Er werd vooreerst vastgesteld dat uw verklaringen over uw risico in navolging van uw vader geïnterpreteerd en ontvoerd te worden niet aannemelijk waren. Uit uw verklaringen bleek immers niet dat u op gelijkaardige manier als uw vader de aandacht trok. Bovendien werd vastgesteld dat u er geen enkel idee van had wie de ontvoerders van uw vader konden zijn. Gezien de ernst van de gevolgen van deze gebeurtenis - u diende als gevolg ervan afscheid te nemen van uw familie en van het leven dat u tot dan had opgebouwd - kan er redelijkerwijze worden verwacht dat indien deze feiten zich in realiteit zouden hebben voorgedaan u zich hierover had geïnformeerd. U wist ook niet zeker of uw vader wel omwille van zijn uitgesproken meningen ontvoerd was. Verder werd vastgesteld dat er geen enkel geloof kon worden gehecht aan de beweerde ontvoering van uw neef A.. Zo maakte u bij uw registratie op de DVZ, in de vragenlijst van het CGVS, wel melding van de huiszoeking in jullie woning maar niet van de toch wel meer zwaarwichtige ontvoering van uw neef A.. Op het CGVS vermeldde u wel spontaan dat A. werd gekidnapt, wat doet vermoeden dat u uw verklaringen op het CGVS had aangepast aan deze van uw neef W. die op de DVZ wel vermeldde dat A. werd gekidnapt. Verder verklaarde u op het CGVS dat uw tante en haar "zonen" na de huiszoeking en beweerde kidnapping naar uw schoonbroer gingen en dat uw tante wilde dat u, uw broers en haar "zonen" naar het buitenland vertrokken. U kon geen bevredigende uitleg geven voor deze dubbele verspreking (uw tante heeft slechts twee zonen, namelijk W. en zijn tweelingbroer A. die tijdens de huiszoeking zou gekidnapt zijn). Ook de door u aangehaalde reactie van uw schoonbroer op de huiszoeking waarbij iemand gekidnapt zou zijn werd helemaal niet plausibel geacht. Zo minimaliseerde uw schoonbroer deze feiten door te stellen dat het maar een huiszoeking was en dat ze misschien nooit meer terug zouden komen. Voorts werd nog vastgesteld dat indien deze huiszoeking daadwerkelijk zou hebben plaatsgevonden het slechts een eenmalig feit betrof en er bovendien geen enkele poging werd ondernomen om de verklaarde ontvoeringen van uw vader en uw neef te melden aan de politie. Tot slot werd vastgesteld dat er voor burgers in de stad Kaboel, waar u uw hele leven hebt gewoond en waar uw familie verbleef, geen reëel risico bestond om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Deze beslissing werd door de RvV na een inhoudelijk onderzoek bevestigd in het arrest van 15 september 2011.

In het kader van uw **tweede asielaanvraag** werd besloten tot een weigeringsbeslissing omdat u geen feiten of elementen had aangebracht die bovenstaande beslissing konden wijzigen. Zo haalde u geen feiten of elementen aan die erop wezen dat u of uw familieleden geïnterpreteerd werden door de ontvoerders van uw vader en uit uw verklaringen bleek nog steeds dat de huiszoeking een eenmalig feit was geweest. Voorts werden er een aantal bemerkingen geformuleerd die de geloofwaardigheid van de moord op uw vader ondermijnen. Zo werd opgemerkt dat uw familie u gedurende negen maanden in het ongewisse had gelaten over de dood van uw vader en de dreigbrieven die hij had ontvangen en dit terwijl jullie nog regelmatig contact hadden. Uw verklaring hiervoor, namelijk dat uw tante jullie geen extra leed wilde berokkenen, werd niet plausibel bevonden. Bovendien werd opgemerkt dat u niet wist te zeggen wat de precieze doodsoorzaak was van uw vader en u ook niets kon zeggen over de omstandigheden van zijn dood. Deze vaststellingen zetten de geloofwaardigheid van de moord op uw vader ernstig op de helling. Over de door u neergelegde documenten werd onder andere geoordeeld dat deze een gesolliciteerd karakter hebben en dat Afghaanse documenten volgens de informatie van het CGVS, gemakkelijk aangekocht of via corruptie kunnen worden verkregen. Tot slot werd opnieuw vastgesteld dat er voor burgers in de stad Kaboel, waar u uw hele leven hebt gewoond en waar uw familie verbleef, geen reëel risico bestond om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Uw **derde aanvraag** werd door de DVZ niet in overweging genomen.

In het kader van uw **vierde en huidige asielaanvraag** stelde u nog steeds niet naar Afghanistan te kunnen terugkeren omwille van de in het kader van uw eerdere aanvragen aangehaalde problemen.. U bracht echter geen elementen aan die van aard zijn om de waarachtigheid van uw vrees en/of de geloofwaardigheid van uw verklaringen in het kader van uw eerdere aanvragen te herstellen.

Vooreerst herhaalde u de problemen die u aanhaalde in uw eerdere asielaanvragen maar wijzigde uw verklaringen betreffende het motief achter deze problemen. Wat betreft uw gewijzigde verklaringen over de oorzaak van uw beweerde problemen in Afghanistan, namelijk een oud conflict tussen uw familie en een commandant genaamd Z.J., dient immers eerst te worden opgemerkt dat dit louter blote beweringen zijn die u niet aan de hand van concrete feiten of elementen heeft gestaafd en die volledig gesteund zijn op feiten die op geen enkele wijze als aangetoond worden beschouwd (DVZ verklaring meervoudige aanvraag, p. 7 en 8, vraag 18). U heeft dit immers slechts van horen zeggen. Een vriend van uw vader, genaamd Naim, zou ongeveer een jaar geleden aan uw tante verteld hebben dat Z.J. uw vader had vermoord (CGVS, p. 19). Verder is het uiterst bevreemdend dat u tijdens uw eerste drie asielaanvragen geen enkele melding maakte van het conflict tussen uw familie en commandant Z.J.. Nochtans zou u al zes of zeven jaar geleden, dus nog voor uw vertrek uit Afghanistan, op de hoogte zijn gesteld van het bestaan van deze vete (CGVS, p. 11 en 12). Uw neef W. maakte in het kader van zijn eerdere asielaanvragen evenmin enige melding van bovenvermeld conflict hoewel ook hij hiervan op de hoogte zou zijn gebracht voor jullie vertrek uit Afghanistan (CGVS W.S., p. 6). Uw uitleg voor het niet eerder vermelden van dit conflict, namelijk dat u zich schaamde en u uw moeder en uw tante geen problemen wilde bezorgen, is niet overtuigend en volstaat niet (DVZ verklaring meervoudige aanvraag, p.8, vraag 18). Het is ook bevreemdend dat in de brief van het ministerie van binnenlandse zaken dd. 4/11/1391 (Afghaanse kalender, komt overeen met 23 januari 2013 volgens onze kalender) vermeld wordt dat uw vader en uw neef ontvoerd werden nadat uw vader propaganda voerde tegen de taliban en dit terwijl een vete met commandant Z.J. de oorzaak zou zijn van de ontvoeringen. Vervolgens dient te worden opgemerkt dat u inconsistente verklaringen aflegde over de precieze functie van commandant Z.J.. Zo verklaarde u op de DVZ expliciet dat u niet wist welke specifieke functie Z.J. bekleedde binnen het ministerie van binnenlandse zaken (DVZ verklaring meervoudige aanvraag, p. 8, vraag 18). Op het CGVS beweerde u echter dat u zes of zeven jaar geleden zou hebben vernomen dat Z.J. werkte als officier van de wegpolitie op de wegen van Kandahar en Kaboel (CGVS, p. 11 en 12). Verder beweerde u dat Z.J. van plan was om te trouwen met uw tante, moeder van uw neef W. (CGVS, p. 19). Dat uw neef W. zelf hier geen enkele melding van maakte is dan ook uiterst bevreemdend. Verder stelde u op de DVZ dat uw vader sinds 2001, ten tijde van de regering van Karzai, meermaals werd gecontacteerd door commandant Z.J. (DVZ verklaring meervoudige aanvraag, p. 8, vraag 18). Op het CGVS verklaarde u echter dat uw vader na een bemiddelingspoging in 1994 geen contact meer heeft gehad met commandant Z.J. (CGVS, p. 18). Geconfronteerd met uw verklaringen op de DVZ antwoordde u dat u dit nooit gezegd had, wat niet als uitleg kan worden aanvaard (CGVS, p. 18). Uw verklaringen op de DVZ werden u immers voorgelezen en u tekende deze voor akkoord. Daarnaast legde u uiterst vage verklaringen af over de vrouwen die u en W. zouden komen zoeken zijn waarop w familie besliste om te verhuizen naar een andere buurt in de stad Kaboel. Zo wist u niet te zeggen wie deze vrouwen waren en stelde u zelf dat er geen concrete aanwijzingen zijn om aan te nemen dat ze daadwerkelijk gestuurd waren door de ontvoerders van uw vader (CGVS, p. 4 en 5). Dat uw familie omwille van dit voorval hun woning zou hebben verkocht en zou verhuisd zijn is dan ook buitensporig (CGVS, p. 4). Gelet op het geheel van alle bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen.

Bijkomend haalde u aan dat u in België in een kerk verbleef en deelnam aan manifestaties. U staafde dit met enkele foto's (CGVS, p. 21). In geval van terugkeer vreest u geen problemen omwille van uw deelname aan de betogingen maar wel omwille van uw verblijf in de kerk. U stelde dat mensen in Afghanistan op de hoogte zijn van uw verblijf omdat er beelden werden uitgezonden door de zender Tolo News. Verder beweerde u in dit verband dat er een fatwa zou zijn uitgesproken tegen alle Afghanen die in de kerk hebben verbleven en dat u zou gedood worden (CGVS, p. 21 t/m 24). U hebt echter geen weet van teruggekeerde Afghanen die problemen zouden gekend hebben omwille van hun verblijf in een kerk (CGVS, p. 23). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt bovendien nergens dat het verblijf in een kerk in het buitenland voor een Afghaan bij terugkeer het risico op vervolging inhoudt (zie administratief dossier). De Islamitische wet in Afghanistan verbiedt apostasie, waar in uw geval echter geen sprake van is. Er is geen geval bekend waarin de Islamitische autoriteiten in Afghanistan, maar ook daarbuiten, het ontvangen van materiële hulp van een (katholieke) kerk verbieden. Uw verklaringen vinden dan ook geen enkele objectieve grond in de situatie in uw land van herkomst. Voor zover er, zoals u verklaarde, in uw gemeenschap in uw land van herkomst de valse perceptie zou bestaan dat u bekeerd bent tot het christendom, kan dit evenmin worden aanzien als element dat tot een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade zou leiden. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat iemand die daadwerkelijk bekeerd is, aan

vervolging kan ontsnappen louter door zijn bekering te herroepen, mocht hij dit willen. Aangezien u nog steeds moslim bent (CGVS, p. 22 en 24), volstaat met andere woorden een bevestiging dat u nog steeds moslim bent om aan vervolging te ontkomen, mocht u ooit effectief beschuldigd worden van apostasie.

Daarnaast haalde u nog aan dat u in geval van terugkeer zou beschuldigd worden van spionage en dit wegens uw vierjarig verblijf in Europa. Dit is echter een blote bewering die u niet kon staven aan de hand van concrete feiten of elementen. Toen u hiermee geconfronteerd werd, wijzigde u uw verklaringen en stelde u dat u niet van spionage zal beschuldigd worden maar dat terugkeerders zelfmoord plegen of gehersenspoeld zijn. U voegde hier nog aan toe dat dit niet uw problemen zijn (CGVS, p. 25 en 26).

U stelde tevens dat u goed geïntegreerd bent en zich niet meer zou kunnen aanpassen aan de waarden en normen van de Afghaanse samenleving (DVZ verklaring meervoudige aanvraag, p. 9, vraag 19). Gevraagd om dit laatste te verduidelijken antwoordde u dat de islam in Afghanistan als het superieure geloof wordt beschouwd. U bent echter zelf nog steeds moslim. Als verdere verduidelijking vermeldde u enkel dat u tegen de praktijk bent om kinderen uit te huwelijken als verzoening in een moordzaak. U bracht geen feiten of elementen aan die er op wijzen dat u in geval van terugkeer problemen zou kunnen krijgen omwille van deze opinie en/of persoonlijk zou kunnen geraakt worden door deze problematiek. U bent immers een volwassen man en aan uw vluchtrelaas (waar u vermeldde dat u zou beloofd zijn aan de dochter van commandant Z.J.) werd geen geloof gehecht (CGVS, p. 24 en 25). Betreffende uw goede integratie in België dient te worden opgemerkt dat het CGVS enkel bevoegd is enkel bevoegd voor het beoordelen van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en/of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat uw integratie een dergelijke vrees of risico bij terugkeer met zich mee brengt die tot de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus zou kunnen leiden. Voor het verkrijgen van een verblijf in België op basis van humanitaire redenen dient u andere, in de vreemdelingenwet voorziene procedures, aan te wenden.

Tot slot verwees uw raadsman in zijn schrijven naar het feit dat u tot de sociale groep van 'boys and men of fighting age' behoort. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat de strijdende partijen in Afghanistan diverse methodes hanteren om strijders te rekruteren. Echter, uit dezelfde informatie blijkt ook dat dat het risico op gedwongen rekrutering afhankelijk is van de individuele omstandigheden eigen aan de zaak. Het loutere feit dat u een Afghaanse man bent is op zich niet voldoende om te besluiten dat u "tot de groep van jongens en mannen die het risico loopt gerekruteerd te worden door een gewapende anti-gouvernementele groepering (AGE's) of door de Afghaanse Lokale Politie (ALP)" behoort. Dit wordt overigens bevestigd door UNHCR in de "UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013. Hierin stelt UNHCR dat "depending on the specific circumstances of the case, men and boys of fighting age living in areas under the effective control of AGE's, or in areas where pro-government forces and AGE's are engaged in a struggle for control, may be in need of international refugee protection on the ground of their membership of a particular social group". Hieruit volgt dat de loutere verwijzing naar de mogelijkheid op gedwongen rekrutering niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat u betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u in concreto dient aan te tonen dat u persoonlijk een risico op gedwongen rekrutering loopt, blijft bijgevolg noodzakelijk, en u blijft hier in gebreke. Uzelf maakte immers nooit enige melding van dergelijke vrees. Nochtans werd u ook in het kader van uw vierde asielaanvraag op het einde van het gehoor gevraagd of u iets had toe te voegen (CGVS, p. 26). Hoe dan ook dient in dit verband opgemerkt te worden dat de stad Kaboel niet onder de controle staat van antigouvernementele groeperingen (zie infra).

Gelet op bovenstaande dient te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling niet kan worden verleend en dat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van art. 48/4, § 2, a of b van de vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Betreffende de twee brieven van het ministerie van binnenlandse zaken in Afghanistan en de verkoopakte van uw ouderlijke woning, welke u voorlegde in het kader van uw derde asielaanvraag dient vooreerst te worden opgemerkt dat documenten enkel het vermogen hebben om de intrinsieke basiswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Daarnaast dient er op gewezen te worden dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verspreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te

onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van asielrelaas. Uit de verkoopakte kan trouwens niets worden afgeleid over de reden van de verkoop van het huis en de geopende enveloppe toont enkel aan dat u een zending heeft ontvangen uit Kaboel.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2015) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan

de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidsmedewerkers, en dan in de eerste plaats veiligheidspersoneel en hun wagens. Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden juli en augustus 2014. Sinds begin 2014 viserende opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

2.1.1.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, "*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*", van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet *juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) *juncto* artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker stelt dat verweerder heeft nagelaten om met zijn verwestering rekening te houden. Hij verwijst naar de volgende elementen "*om zijn terechte vrees in Afghanistan te bewijzen*": foto's van protesten in Brussel, een brief van de taliban over het verblijf van Afghanen in een kerk, schoolattesten en bewijzen van tewerkstelling. Hij stelt dat hij vreest vervolgd te worden omwille van een oud conflict in zijn land van herkomst, zijn verwestering en het feit dat hij als spion van de westerse landen zal worden aanzien, het feit dat hij het risico loopt om slachtoffer te worden van gedwongen rekrutering, zijn verblijf in een kerk en het feit dat hij verslaafd is en het nuttigen van alcohol in Afghanistan met de dood wordt bestraft. Hij verwijst naar enkele pagina's uit de UNHCR *Eligibility Guidelines*. Hij stelt dat hij niet als een Afghaan die in Afghanistan woont praat, denkt en handelt, hetgeen een doorn in het oog is van de taliban en de lokale inwoners. Hij verwijst naar een arrest van de Raad en meent dat een gelijkaardige redenering voor hem kan worden toegepast. Hij meent te behoren tot de categorie van "*men and boys of fighting age*" zoals omschreven in de UNHCR *Eligibility Guidelines* van 6 augustus 2013. Hij wijst erop dat de lokale autoriteiten zichzelf niet kunnen beschermen.

2.1.1.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van de materiële motiveringsplicht, “minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering” juncto het zorgvuldigheidsbeginsel.

Waar verweerder geen geloof hecht aan de ontvoering van zijn neef A. omdat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) geen melding maakte van deze ontvoering, voert verzoeker aan dat hij verslaafd is aan alcohol en dat de verklaring van een verslaafde niet tot de ongeloofwaardigheid van zijn vrees mag leiden. Waar verweerder ervan uitgaat dat verzoekers moeder vertrouwd is met de asielpprocedure in België en weet dat de asielaanvragen van verzoeker afgewezen werden en dat hij het risico loopt om uitgewezen te worden, voert verzoeker aan dat verweerder naar de situatie kijkt met een Europese bril, zonder rekening te houden met de verklaring van verzoeker. Betreffende zijn verklaring over de precieze functie van de commandant en de vage verklaring over de vrouwen die aan verzoekers familie een bezoek brachten, verwijst verzoeker naar een paragraaf uit de proceduregids van UNHCR en stelt hij dat rekening dient te worden gehouden met zijn persoonlijkheid, onder meer zijn intellectuele vermogens, zijn leeftijd en zijn psychologische stoornissen. Hij wijst erop dat hij minderjarig was op het moment waarop deze feiten zich afspeelden. Hij is een drugsverslaafde, die zich schaamt om dit toe te geven en waarover verweerder heeft “nagelaten” om dit vast te stellen. “Verweester was niet op de hoogte van de verslaving van verzoeker maar men mag van een zorgvuldige dossier behandelaar verwachten dat hij/ze doorvraagt waarom de ogen en het gezicht van verzoeker op een abnormale wijze opgeblazen is. Verweester heeft nagelaten om een per een te motiveren waarom het leven van verzoeker niet in gevaar is omwille van deelname aan protesten in België/het verblijf in kerk.” Verzoeker voert aan dat de beelden van deze actie ruim zijn verspreid via Europese, Afrikaanse, Arabische en Aziatische “zendingen”. “In Afghanistan hebben ze deze beelden gezien via de Afghaanse TV en ook via de satelliet TV kanalen.” Hij meent als een afvallige persoon te worden gezien en het risico te lopen “om door zijn eigen familie, de lokale bevolking en taliban vervolgd te worden.” “Het CGVS verwijst naar COI Focus – Afghanistan kerkbezitters¹ en ze oordeelt dat dit verblijf geen risico op vervolging inhoudt. Terwijl:

In Afghanistan is het Sharia- strafrecht aanwezig in een gecodificeerde vorm. De Hudud - delicten zijn in het nationaal strafrecht opgenomen, maar de toepassing ervan wordt betwist. Het is immers zo dat door het Akkoord van Bonn van 5 december 2001, het Strafwetboek van 1976 en het Wetboek van Strafvordering van 1965 van toepassing zijn gebleven. Toch blijkt uit rapporten dat er toepassing wordt gemaakt van het Islamitische recht of het gewoonterecht.

Het blijft dus juridisch onzeker in welk mate het Sharia - strafrecht van kracht is.

Te raadplegen op:

http://lib.ugent.be/fulltxt/RUG01/001/391/510/RUG01001391510_2010_0001_AC.pdf

Dit wordt ook bevestigd door J.M. Otto, A.J. Dekker, L.J. Van Soest – Zuurdeeg in het boek Sharia en nationaal recht in twaalf moslimlanden.

In dit boek staat op pagina 197, 198 en 199 het volgende:

De verhouding tussen Islamitisch recht en gewoonterecht is complex. Lokale gebruiken en gewoonterecht nemen een vooraanstaande plaats in en het volk neemt in het algemeen haar toevlucht tot stamleiders en stamoudsten (zogenoemde rish sefid, witte baarden) voor het oplossen van geschillen, hoewel in officiële verklaringen wordt getracht dit feit af te zwakken.

(...)

Er is heel weinig literatuur over de toepassing van gewoonterecht in Afghanistan. De beslissingen van de Jirgas worden mondeling gegeven en niet op schrift gesteld. IN VEEL GEVALLEN IS HET GEWOONTERECHT IN STRIJD MET HET ISLAMITISCHE RECHT? IN HET BIJZONDER ALS ER VROUWEN ZONDER HUN TOESTEMMING WORDEN UITGEHUWELIJKT OM GESCHILLEN TUSSEN FAMILIES OP TE LOSSEN.

Vanuit historisch perspectief is er tussen gewoonterecht en islamitisch recht altijd een samengaan, maar tegelijk ook concurrentie geweest.

(...)

Hoewel het land een eenheidsstaat is in de strikte betekenis van het woord, is het recht in de praktijk een gefragmenteerde melange van seculier, religieuze en gewoonterecht die verschillend wordt toegepast naar gelang de lokale acceptatie van de centrale wetgeving.

Rechtspluralisme is bij uitstek het kenmerk van de Afghaanse rechtswerkelijkheid.

Te raadplegen op:

http://books.google.be/books?id=GK3mNAO_P1AC&pg=PA197&lpg=PA197&dq=gewoonterecht+in+afghanistan&source=bl&ots=Ani05_Huwb&sig=0NhJetHqEgUuzvRKMBUf7KWkLrw&hl=en&sa=X&ei=jyhYU8KJL4nJtAbcgIFg&ved=0CC0Q6AEwAA#v=onepage&q=gewoonterecht%20in%20afghanistan&f=false

e

Verzoeker meent dat hij volgens het gewoonterecht kan vervolgd worden. Gewoonterecht staat dicht bij de bevolking en daarom doen Afghanen eerst beroep op het gewoonterecht. Pas als het gewoonterecht geen oplossing biedt, doen Afghanen beroep op het Straf - en het Islamitische recht." Vervolgens verwijst verzoeker naar een arrest van de Raad en stelt hij van oordeel te zijn dat de code van Pashtounwali en het "Barbarisme" op hem zal worden toegepast. *"Voorbeeld van Barbarisme: Net zoals Farkhunda zal verzoeker geen kans krijgen om uitleg te geven dat hij niet bekeerd is. "She said I am a Muslim and Muslims do not burn the Koran,"* <http://www.bbc.com/news/world-asia-32014077>"

2.1.1.3. In een derde middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

"Verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven door alle relevante elementen waarover hij beschikte voor te leggen EN er een bevredigende verklaringen te geven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen. Verzoekers verklaringen zijn samenhangend en aannemelijk en niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag. Verweerder heeft nagelaten om aan verzoeker het voordeel van twijfel te gunnen. Ze heeft de derde asielaanvraag van verzoeker zeer oppervlakkig onderzocht."

2.1.1.4. In een vierde middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 3 van het EVRM juncto artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker stelt dat verweerder geen rekening hield met zijn verwestering en meent dat het rapport over *"Treatment of returnees"* op zijn situatie van toepassing is en dat hij bij een eventuele terugkeer zal terechtkomen in een situatie van isolement. Hij woont vijf jaar in België en denkt en handelt niet meer als een Afghaan die in Afghanistan woont, hetgeen in de negatieve aandacht van de lokale inwoners en machthebbers en de taliban zal komen. Hij verwijst naar een paragraaf uit het *"Elgafaji arrest over de 'sliding scale'"*. Hij meent dat hij omwille van bovenvermelde redenen zijn persoonlijke omstandigheden voldoende aannemelijk heeft gemaakt, alsook *"door zijn verwestering en ook door zijn deelneming in de actie van afghanen in kerk te Brussel"*.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift foto's van protesten in Brussel (stuk 2), een brief van de taliban over het verblijf van Afghanen in de kerk (stuk 3), schoolattesten (stuk 4), een bewijs van tewerkstelling (stuk 5) en een medisch attest (stuk 6).

Verweerder voegt bij zijn nota met opmerkingen een internetartikel (bijlage 1) en de COI Focus *"Afghanistan. Veiligheidssituatie Kabul"* van 19 november 2015 (bijlage 2).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Luidens artikel 8 PR RvV dienen de stukken waarvan de partijen willen gebruik maken indien zij in een andere taal zijn opgesteld dan deze van de rechtspleging, vergezeld te zijn van voor eensluidend verklaarde vertaling. Bij gebreke aan een dergelijke vertaling worden stuk 3 bij onderhavig verzoekschrift door de Raad niet in overweging genomen.

Waar verzoeker stelt dat minstens “de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering” geschonden is, ziet de Raad niet in op welke wijze de bestreden beslissing het hem onmogelijk zou maken om te toetsen of de materiële motivering al dan niet geschonden is, aangezien verzoeker blijkens een lezing van het verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissing kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. De schending van “de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering” kan dan ook niet worden aangenomen, aangezien deze zinsnede geen enkele inhoudelijke waarde heeft.

Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

In het kader van verzoekers eerste asielaanvraag oordeelde de Raad in zijn arrest nummer 66 651 van 15 september 2011, dat kracht van gewijsde heeft, tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen geloof gehecht kon worden aan verzoekers asielrelaas. In het kader van verzoekers tweede asielaanvraag oordeelde de Raad in zijn arrest nummer 94 613 van 8 januari 2013, dat eveneens kracht van gewijsde heeft, dat verzoeker instemt met de beschikking waaruit blijkt dat verzoeker geen elementen aanbrengt die de beoordeling in het kader van zijn eerste asielaanvraag in een ander daglicht plaatsen en dat hij geen nood heeft aan subsidiaire bescherming. Verzoekers derde asielaanvraag werd door de beslissing van 22 april 2013 van de DVZ niet in overweging genomen.

Uit een lezing van onderhavig verzoekschrift blijkt dat verzoeker zich grotendeels baseert op dezelfde middelen als deze die werden ingeroepen door zijn neef S.W., bij de Raad gekend als rolnummer 180.131. In 's Raads arrest nummer 162 236 van 17 februari 2016 werd ten aanzien van verzoekers neef S.W. geoordeeld als volgt:

“Waar verzoeker aanvoert dat in de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met zijn verwestering en verwijst naar de volgende elementen “om zijn terechte vrees in Afghanistan te bewijzen”: facebook-foto’s, zijn werk als administratief medewerker bij Toerisme Vlaanderen, zijn activiteiten bij de Taekwondo Club te Antwerpen, een gesprek met zijn ‘meter’, een gesprek met een kampleidster van Open Kamp Kempen, een brief van deze kampleidster, een artikel uit ‘13 Magazine’, een krantenartikel over een tv-reportage waarin hij aan bod kwam en een arrest van de Raad over verwestering, dient vastgesteld dat in de bestreden beslissing terecht als volgt wordt gesteld:

“U stelde tevens dat u goed geïntegreerd bent in de Belgische samenleving en dat u zich niet meer zou kunnen aanpassen aan de waarden en normen van een maatschappij als de Afghaanse.

Zo verwees u naar uw veranderde visie op de positie van de vrouw, de strikte regels m.b.t. kleding en omgang met meisjes, seksueel misbruik van kinderen en het feit dat u boeken van Khaled Hosseini heeft gelezen (CGVS, p. 8 en 9). Gevraagd naar concrete voorbeelden van moeilijkheden die u in dit verband in geval van terugkeer vreest, antwoordde u dat u niet met uw vriendin op straat zou kunnen lopen, lange kledij zou moeten dragen, slavenarbeid zou moeten verrichten en niet naar school zou mogen gaan (CGVS, p. 8). Uw vertrouwenspersoon voegde hieraan toe dat u zou kunnen uitgehuwelijkt worden (CGVS, p. 13). Bovenstaande elementen volstaan op zich echter niet om ten aanzien van u een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade te weerhouden. Met betrekking tot de door u aangehaalde regels over omgang met vrouwen en kledingvoorschriften dient te worden opgemerkt dat de in uw land van herkomst aanwezige beperkingen (bv. kledij, omgang met meisjes,...) gebaseerd zijn op islamitische normen en waarden betreffende de algemene in de Islamitische Republiek Afghanistan geldende (rechts)regels. U bent trouwens nog steeds moslim (CGVS, p. 2). In dit verband kan nog worden opgemerkt dat het recht op vrije meningsuiting en het recht op de eerbiediging van het privéleven niet absoluut zijn. Het opleggen van beperkingen aan

voornoemde rechten behoort tot de soevereine bevoegdheid van de verscheidene nationale staten. De vrijheid van meningsuiting alsook de eerbiediging van het privéleven moet/kan in de verschillende staten slechts worden uitgeoefend binnen welomschreven voorwaarden en/of binnen welbepaalde (wettelijke) grenzen. Met betrekking tot deze algemeen geldende rechtsregels kan dan ook niet worden gesteld dat zij een schending van de grondrechten van de mens en een vorm van vervolging in de zin van de vreemdelingenwet uitmaken. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat u een volwassen jongeman bent en dat u geen feiten of elementen heeft aangehaald waaruit zou kunnen blijken dat u in geval van terugkeer het risico zou lopen om seksueel misbruikt of uitgehuwelijkt te worden. Dit laatste werd trouwens enkel door uw vertrouwenspersoon aangehaald (CGVS, p. 13). Uw bewering dat u in Afghanistan gedwongen zou worden om slavenarbeid te verrichten en niet naar school zou kunnen gaan staaft u evenmin aan de hand van objectieve concrete feiten of gegevens (CGVS, p. 8). Uit de op het CGVS aanwezige informatie blijkt bovendien dat dat er heel veel scholen gevestigd zijn in Kaboel stad, zowel privé- en overheidsscholen als privé- en overheidsinstellingen van hoger onderwijs. De beste scholen en universiteiten, zowel publieke als privéinstellingen, bevinden zich voornamelijk in Kaboel. Er kan dan ook worden aangenomen dat u desgewenst in Kaboel een passende onderwijsinstelling kan vinden.

De door u aangehaalde elementen waaruit uw integratie in België blijkt en die u staaft aan de hand van documenten (attesten van school, stageplaats en prints van uw facebookprofiel), meer bepaald uw langdurig verblijf in België, uw scholing in België, uw stage in België, uw engagement bij een scoutsvereniging, uw lidmaatschap van een taekwondoclub en uw opgebouwd sociaal netwerk in België, zijn elementen die een terugkeer naar het land van herkomst vanuit humanitair oogpunt in de weg kunnen staan of kunnen bemoeilijken. Het CGVS is enkel bevoegd voor het beoordelen van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en/of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat deze humanitaire elementen een dergelijke vrees of risico bij terugkeer met zich mee brengen die tot de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus zou kunnen leiden. Voor het verkrijgen van een verblijf in België op basis van zuiver humanitaire redenen dient u andere, in de vreemdelingenwet voorziene procedures, aan te wenden.

[...]

Betreffende het krantenartikel over een tv reportage van "Iedereen Beroemd" waarin u aan bod kwam moet worden opgemerkt dat op basis van het loutere feit dat u op de Belgische televisie verklaringen over uw vertrek uit Afghanistan en uw leven in België aflegde niet tot het bestaan van een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade kan worden besloten. Van het artikel in '13 Magazine' kan hetzelfde gezegd worden. Er is geen enkele reden om aan te nemen dat u door deze artikels of door de tv reportage, voor zover deze in Afghanistan al zouden gelezen en/of bekeken zijn, in de negatieve belangstelling zou komen te staan en alsnog problemen zou riskeren. Betreffende het arrest van de RvV kan ten slotte worden vermeld dat het arrest een uitspraak over een individueel geval betreft en dat een rechterlijke uitspraak van de Raad geen precedentwaarde heeft. Elke asielaanvraag wordt immers individueel beoordeeld. De vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade wordt onderzocht in het licht van de verklaringen van de asielzoeker en van de concrete omstandigheden van de zaak."

Dat geen rekening werd gehouden met de door verzoeker aangehaalde elementen kan, gelet op het voorgaande, geenszins worden aangenomen.

Waar verzoeker stelt dat hij een professionele sportbeoefenaar is, dient vastgesteld dat verzoeker hiervan nooit eerder melding maakte. Dat hij pas in het verzoekschrift van zijn beroep in het kader van zijn vierde asielaanvraag melding maakt van een vrees voor vervolging omwille van het feit dat hij een professionele sportbeoefenaar zou zijn, is laattijdig en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van deze vrees. Verder brengt verzoeker geen enkel concreet element aan waaruit zijn vrees zou kunnen blijken en geeft hij geen verdere informatie over zijn beweerde activiteiten als professionele sportbeoefenaar, zodat het in casu niet mogelijk is om hieruit een eventuele vrees voor vervolging af te leiden.

Gezien het voorgaande kan niet worden aangenomen dat hij dermate verwesterd zou zijn dat hij omwille hiervan een gegronde vrees voor vervolging heeft ingeval van terugkeer naar Afghanistan. De verwijzing in onderhavig verzoekschrift naar een algemeen rapport over de "Treatment of returnees", dat geen betrekking heeft op zijn persoon, doet aan het voorgaande geen afbreuk, daar hij zijn vrees voor vervolging in concreto aannemelijk dient te maken. Het opnieuw bijbrengen van de voormelde stukken (verzoekschrift, stukken 2-10) doet op zich evenmin afbreuk aan het voorgaande.

Waar hij stelt vervolging te vrezen omwille van "Een oud conflict in het land van herkomst" en omdat hij als een spion van de westerse landen zal worden gezien, komt hij niet verder dan het herhalen van deze vrees zonder ook maar enig concreet element aan te brengen waaruit zou kunnen blijken dat de

motivering van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing dienaangaande onjuist zou zijn. Het louter herhalen van reeds afgelegde verklaringen is immers geen dienstig verweer.

Wat betreft zijn verblijf in een kerk in België en zijn deelname aan acties van Afghanen, komt verzoeker in onderhavig verzoekschrift niet verder dan het herhalen van zijn verklaringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal zonder een concreet element aan te halen waaruit zou kunnen blijken dat de commissaris-generaal één van zijn verklaringen over het hoofd zou hebben gezien of dat hij een verkeerde conclusie heeft getrokken. Verzoeker stelt immers enkel dat hij wél als een afvallige zal gezien worden en dat de beelden van de actie verspreid werden in Afghanistan via de televisie. Daarenboven toont verzoeker geenszins aan dat hij persoonlijk zou herkend zijn, laat staan vervolgd zou worden omwille van zijn verblijf in een kerk en zijn deelname aan acties van Afghanen in België. De foto's in de kerk (verzoekschrift, stuk 12) doen geen afbreuk aan het voorgaande.

Waar verzoeker meent dat geen rekening moet worden gehouden met de verklaringen van zijn neef R. omdat deze een alcohol- en drugsverslaving heeft, dient erop gewezen dat uit het bijgebrachte medisch attest (verzoekschrift, stuk 11 en rechtsplegingsdossier, stuk 11) niet blijkt dat verzoekers neef niet in staat zou zijn tot het afleggen van coherente en/of geloofwaardige verklaringen. Evenmin toont verzoeker aan dat zijn neef op het ogenblik van zijn interview op de DVZ of van zijn gehoren (dermate) onder invloed van drugs of alcohol zou zijn geweest dat deze niet meer in staat was op een normale wijze een gehoor af te leggen. Voorts kan geenszins van verweerder worden verwacht dat hij de alcohol- en drugsproblematiek van verzoekers neef zou hebben opgemerkt louter omdat het gezicht en de ogen van zijn neef “op een abnormale wijze opgeblazen is”. Waar hij stelt dat verweerder naar de situatie kijkt met een Europese bril zonder rekening te houden met zijn verklaring, laat verzoeker na in concreto te duiden met welke verklaring verweerder volgens hem geen rekening hield. Het opwerpen van dergelijke niet-gestaafde beweringen is geen dienstig verweer. Betreffende het verwijt aan het CGVS dat geen rekening werd gehouden met een paragraaf uit de proceduregids van UNHCR, dient te worden opgemerkt dat deze proceduregids, hoewel hij waardevolle aanwijzingen bevat voor het vaststellen van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 1 van het Verdrag van Genève, geen afdwingbare rechtsregels bevat. Dat verzoeker en zijn neef minderjarig waren op het moment van de beweerde feiten, doet geen afbreuk aan het feit dat van verzoeker en zijn neef redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij zich terdege informeren omtrent de feiten omwille waarvan zij in België internationale bescherming vragen.

Waar verzoeker stelt dat het gewoonterecht, meer bepaald de code van Pashtounwali en het “Barbarisme”, op hem zal worden toegepast, dient erop gewezen dat uit de pertinente motivering in de bestreden beslissing, alsook uit de beoordelingen in het kader van zijn vorige asielaanvragen blijkt dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door hem ingeroepen problemen ingeval van terugkeer naar Afghanistan, zodat geenszins kan worden ingezien waarom de code van Pashtounwali, het “Barbarisme” of enig ander gewoonterecht, Shariarecht of islamitisch recht op hem zou worden toegepast. De verwijzing naar het geval van Farkhunda is niet dienstig omdat (i) verzoeker niet aantoonbaar dat enig gewoonterecht op hem zou moeten worden toegepast en (ii) de situatie van Farkhunda geenszins vergelijkbaar is met deze van verzoeker.”

Verder voert verzoeker aan dat hij verslaafd is aan alcohol (verzoekschrift, stuk 6) en dat het nuttigen van alcohol in Afghanistan met de doodstraf wordt bestraft. Uit de door verweerder aan zijn nota met opmerkingen toegevoegde informatie (bijlage 1) blijkt evenwel dat het nuttigen van alcohol in Afghanistan geenszins met de doodstraf wordt bestraft. Verder voert verzoeker geen enkel concreet element aan waaruit zou kunnen blijken dat hij louter omwille van zijn alcoholverslaving vervolging dient te vrezen ingeval van terugkeer naar zijn land van herkomst. Wat betreft de medische problematiek van zijn verslaving(en) dient verzoeker zich te wenden tot de geëigende procedure voorzien in artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Waar verzoeker verwijst naar algemene informatie van UNHCR over “young men of fighting age” en aanvoert dat hij vreest gedwongen te worden gerekruteerd door de taliban ingeval van terugkeer naar zijn land van herkomst, dient erop gewezen dat verzoeker slechts verwijst naar algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoon. Verzoeker dient zijn vrees voor vervolging echter in concreto aan te tonen en blijft hier in gebreke.

De aan onderhavig verzoekschrift gevoegde stukken kunnen de voorgaande vaststellingen niet wijzigen. De foto's van protesten in Brussel (stuk 2) tonen enkel aan dat verzoeker deelnam aan protesten in Brussel, doch hieruit valt geenszins af te leiden dat hij in concreto in Afghanistan vervolging dient te

vrezen, noch dat men in Afghanistan op de hoogte is van zijn persoonlijke deelname aan deze protesten. De schoolattesten en tewerkstellingsbewijzen (stukken 4 en 5) tonen enkel verzoekers schoolresultaten en zijn tewerkstelling aan in België, doch kunnen geenszins aanzien worden als een begin van bewijs van zijn aangevoerde asielmotieven.

Gezien het voorgaande, slaagt verzoeker er niet in de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport bevestigt nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Deze vaststellingen worden bevestigd door de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie Kabul*" van 19 november 2015 (nota met opmerkingen, bijlage 2). Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Uit de laatste grondige analyse van de veiligheidssituatie in de stad Kabul (zie COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie Kabul*" van 19 november 2015 (nota met opmerkingen, bijlage 2)) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Het gros van het geweld dat er in de stad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden mei en augustus 2015. Sinds begin 2014 viseren AGE's weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende

of ononderbroken gevechten. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verder dient erop gewezen dat uit de COI Focus “*Afghanistan. Islamitische Staat in Afghanistan*” van 10 juli 2015 (zie map ‘Landeninformatie’ in het administratief dossier) kan worden afgeleid dat er behalve de groepering “IS in Khorasan” niet met zekerheid gezegd kan worden dat IS in Afghanistan vaste voet aan de grond heeft. Integendeel, vele waarnemingen van IS in Afghanistan moeten met de nodige omzichtigheid worden benaderd en blijken na verificatie vaak ongegrond. Bovendien zijn de acties van IS in Afghanistan tot nu toe in hoofdzaak gericht tegen de taliban. In de provincie Nangarhar is een algemene opstand gaande tegen de taliban. Sinds midden mei 2015 braken er verschillende malen hevige en dodelijke gevechten uit tussen strijders van de taliban en IS. Deze gevechten zijn geconcentreerd in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar, die grenzen aan Pakistan. *In casu* dient evenwel vastgesteld dat verzoeker afkomstig is uit de stad Kabul.

Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Gelet op het voorgaande, dient vastgesteld dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst geen reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien februari tweeduizend zestien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER